Φως Ιλαρόν

Μηνιαία Έκδοση της Ενορίας Αγίου Γεωργίου Περιβολίων Ρεθύμνου. Έτος 6ο, φ. 67 Απρίλιος 2018

Από το Πάσχα ώς του Αγίου Πνεύματος

Οι εορτές από το Πάσχα ώς του Αγίου Πνεύματος (και μία Κυριακή μετά, των Αγίων Πάντων) αποτελούν την «περίοδο του Πεντηκοσταρίου» και οι ύμνοι τους περιλαμβάνονται στο βιβλίο *Πεντηκοστάριο*. Αντίστοιχα, οι εορτές των τριών εβδομάδων της Αποκριάς, της Μ. Σαρακοστής και της Μ. Εβδομάδας αποτελούν την «περίοδο του Τριωδίου» και οι ύμνοι τους βρίσκονται στο βιβλίο *Τριώδιο*.

Οι εορτές αυτές είναι κινητές, δηλαδή γιορτάζονται κάθε χρόνο την ίδια μέρα της εβδομάδας, αλλά διαφορετική ημερομηνία. Όλες εξαρτώνται από την ημερομηνία του Πάσχα. Το Πάσχα είναι κινητή εορτή, επειδή το εβραϊκό ημερολόγιο είναι σεληνιακό, άρα το εβραϊκό Πάσχα (η γιορτή της διάβασης από την Ερυθρά Θάλασσα με το Μωυσή) καθορίζεται από τη Σελήνη.

Επειδή ο Ιησούς Χριστός σταυρώθηκε την παραμονή του εβραϊκού Πάσχα και αναστήθηκε μία μέρα μετά το Πάσχα (έτσι έδωσε στο Πάσχα τη σημασία του περάσματος από το θάνατο στη ζωή, γι' αυτό η εορτή της ανάστασής Του ονομάστηκε Πάσχα – βλ. και *Α΄ προς Κορινθίους*, κεφ. 5, στίχος 7, μέσα στην Καινή Διαθήκη), οι χριστιανοί από τον 4ο αιώνα μ.Χ. (η 1η Οικουμενική Σύνοδος) επισημοποίησαν την πρωτοχριστιανική παράδοση να καθορίζεται η ημερομηνία του Πάσχα με βάση τη Σελήνη και μάλιστα μετά από το εβραϊκό Πάσχα.

Το Άγιο Πάσχα οι ορθόδοξοι χριστιανοί όλου του κόσμου πανηγυρίζουν την ανάσταση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Η ανάσταση αυτή ανοίγει το δρόμο για την ανάσταση όλων των ανθρώπων κατά τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού. Γι' αυτό είναι το σημαντικότερο γεγονός όχι μόνο στη ζωή του Κυρίου, αλλά σε ολόκληρη την ιστορία της ανθρωπότητας.

Αν η ανάσταση του Κυρίου «είναι μύθος», τότε η πίστη μας είναι μάταιη (όπως πολύ σωστά γράφει και ο απόστολος Παύλος, *Α΄ προς Κορινθίους*, κεφ. 15), γιατί, όσα όμορφα λόγια για την αγάπη κι αν δίδαξε ο Χριστός, ο θάνατος παραμένει ανίκητος. Όμως το θέμα είναι να νικηθεί ο θάνατος και η νίκη αυτή πραγματοποιήθηκε με την ανάσταση του Χριστού, επειδή, όπως είπαμε, είναι η αρχή της ανάστασης όλων μας και της αιώνιας ζωής μας – γι' αυτό και ο Κύριος ονομάζεται «απαρχή των κεκοιμημένων» από τον απόστολο Παύλο, στην ίδια επιστολή του.

Του αγίου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου (23 Απριλίου ή Δευτέρα μετά το Πάσχα). Πρόκειται για τον κοσμαγάπητο ηρωικό μεγαλομάρτυρα του 303 μ.Χ., ο οποίος εορτάζεται με ξεχωριστή λαμπρότητα σε όλη την Ελλάδα και ιδιαίτερα στην Κρήτη, όπου αμέτρητοι χριστιανοί φέρουν το όνομά του. Το όνομα Γεώργιος (Γιώργης ή Γιώργος) θεωρείται το ανδρικό όνομα που συναντούμε στην Κρήτη συχνότερα από κάθε άλλο.

Οι χριστιανοί τον τίμησαν ως άγιο αμέσως μετά το μαρτύριό του, αλλά και ο Θεός παραχώρησε ώστε οι εμφανίσεις και τα θαύματά του να είναι αναρίθμητα σε πολλές χώρες και πολλούς λαούς, σε όλες τις εποχές, μέχρι και σήμερα. Είναι μάλιστα γνωστό ότι οι μουσουλμάνοι στην Τουρκία και την Παλαιστίνη (όπου βρίσκεται ο τάφος του), αλλά και σε άλλα μέρη, απολαμβάνουν πολλά θαύματά του, γι' αυτό και τον σέβονται ιδιαίτερα (δείτε π.χ. την εικόνα του Αλή Μελεμενάκη στο ναό του Αγίου Γεωργίου Πεταλιώτη, στην Καλλιθέα Ρεθύμνου).

Η μνήμη του εορτάζεται στις 23 Απριλίου, όμως, όταν η εορτή του Πάσχα είναι μετά τις 23 Απριλίου, η μνήμη του αγίου μεταφέρεται στη Δευτέρα μετά το Πάσχα. Ο λόγος είναι ότι τη Μεγάλη Σαρακοστή (την περίοδο νηστείας που προηγείται του Πάσχα) δεν πανηγυρίζονται άγιοι. Αλλά και η υμνογραφία του αγίου (δηλαδή τα ποιητικά και μουσικά έργα που ψάλλονται στις ορθόδοξες εκκλησίες προς τιμήν του) τον συνδέει με την ανάσταση του Χριστού, γι' αυτό δεν μπορεί να ψάλλεται ενώ οι χριστιανοί βρίσκονται ακόμη στη Μεγάλη Σαρακοστή, κατά την οποία τιμούν τα Πάθη του Κυρίου και δεν έχουν ακόμη γιορτάσει την ανάσταση.

Των αγίων νεομαρτύρων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης των θαυματουργών (Τρίτη του Πάσχα). Ο άγιος Ραφαήλ ήταν στρατιωτικός ιατρός με ανώτατο βαθμό στο βυζαντινό στρατό το 15ο αιώνα μ.Χ. Κάποια στιγμή, υπακούοντας σε μια έντονη εσωτερική παρόρμηση, παραιτήθηκε από το αξίωμά του και έγινε μοναχός, αρχικά στη Μακεδονία και στη συνέχεια στην ιερά μονή της Θεοτόκου, στο λόφο των Καρυών, στο νησί Λέσβος. Εκεί έζησε αγιασμένη ζωή, όπως και ο διάκονος της μονής, ο νεαρός άγιος Νικόλαος.

Το 1463 (10 χρόνια μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης) το νησί δέχτηκε επίθεση των Οθωμανών Τούρκων και κατελήφθη. Οι επιδρομείς επιτέθηκαν στη μονή και υπέβαλαν τον άγιο σε φρικτά βασανιστήρια πολλών ημερών, μέχρι θανάτου. Τότε βασανίστηκαν και θανατώθηκαν επίσης ο άγιος διάκονος Νικόλαος και η μικρή σε ηλικία Ειρήνη, κόρη του προεστού της περιοχής Βασιλείου, μαζί με το μικρό αδελφάκι της. Βασανίστηκαν και θανατώθηκαν επίσης ο πατέρας της Ειρήνης, η μητέρα της και ο δάσκαλος Θεόδωρος.

Τη δεκαετία του 1960, μετά από πολλές εμφανίσεις των αγίων σε κατοίκους της περιοχής, ανακαλύφθηκαν τα οστά τους και έγιναν γνωστές οι λεπτομέρειες του μαρτυρίου τους, που τις αποκάλυψαν οι ίδιοι.

Στον τόπο του μαρτυρίου τους ανοικοδομήθηκε η ερειπωμένη ιερά μονή και, λόγων των αναρίθμητων εμφανίσεων και θαυμάτων των αγίων σε ανθρώπους σε ολόκληρη την Ελλάδα και σε χώρες του εξωτερικού, η μονή τους στη Λέσβο εξελίχθηκε σε ένα από τα σημαντικότερα ορθόδοξα πνευματικά κέντρα της Ελλάδας. Πολλοί ναοί προς τιμήν τους ιδρύθηκαν σε διάφορα μέρη και πολλοί ορθόδοξοι χριστιανοί φέρουν το όνομα Ραφαήλ, οι οποίοι κατά κανόνα γεννήθηκαν μετά από θερμές προσευχές των γονιών τους προς τους αγίους, επειδή υπήρχε ιατρικό πρόβλημα τεκνοποίησης.

Η μνήμη των αγίων τιμάται την Τρίτη μετά το Πάσχα, ημέρα του μαρτυρίου τους.

Του αγίου αποστόλου και ευαγγελιστή Μάρκου (25 Απριλίου ή Τρίτη του Πάσχα). Πρόκειται για το συγγραφέα του *κατά Μάρκον ευαγγελίου*, έναν από τους πρώτους χριστιανούς αποστόλους στην Αφρική (Αίγυπτο), στενό συνεργάτη του αποστόλου Πέτρου, που τον χαρακτηρίζει «υιό του» στη *Β΄ επιστολή Πέτρου*, μέσα στην Καινή Διαθήκη. Η μητέρα του αγίου Μάρκου, Μαρία (αγία της Εκκλησίας μας), ήταν μαθήτρια του Κυρίου και στο σπίτι της, κατά την παράδοση, συνέβη το γεγονός της Πεντηκοστής και πιθανόν ο Μυστικός Δείπνος. Η συγκέντρωση των πρώτων χριστιανών στο σπίτι της αναφέρεται από τον ευαγγελιστή Λουκά στις *Πράξεις των αποστόλων*, κεφάλαιο 12 και στίχο 12.

Της Ζωοδόχου Πηγής (Παρασκευή του Πάσχα). Εορτάζεται η εύρεση εικόνας της Θεοτόκου και πηγής με αγίασμα στην Κωνσταντινούπολη τον 5ο αιώνα μ.Χ. από τον μετέπειτα αυτοκράτορα του Βυζαντίου άγιο Λέοντα Α΄ τον Θράκα (457-474 μ.Χ., εορτάζει 20 Ιανουαρίου). Όταν έγινε αυτοκράτορας, ο άγιος Λέων οικοδόμησε εκεί ναό προς τιμήν της Θεοτόκου, στον οποίο, μέσω του αγιάσματος, πραγματοποιήθηκαν, σε διάστημα χιλίων χρόνων, πολλές θεραπείες και θαύματα.

Δυστυχώς αυτόν το ναό τον γκρέμισαν οι Τούρκοι για να φτιάξουν, με τα οικοδομικά υλικά, το τζαμί του σουλτάνου Βαγιαζήτ. Η δεξαμενή εκείνου του αγιάσματος, που διασώζεται μέχρι τις μέρες μας μαζί με ένα ναό που κατόρθωσαν να οικοδομήσουν αργότερα οι χριστιανοί, ονομάζεται σήμερα «αγίασμα του Μπαλουκλή». Μπαλουκλή στα τουρκικά σημαίνει «τόπος με ψάρια» και στη δεξαμενή εκείνη, σύμφωνα με παλαιό θρύλο, πετάχτηκαν, αφού ζωντάνεψαν, τα μισοτηγανισμένα ψάρια ενός μοναχού, ο οποίος είχε πει: «Αν στ' αλήθεια μπήκαν οι Τούρκοι στην Πόλη, να ζωντανέψουν αυτά τα ψάρια και να ξαναπέσουν στο νερό».

Η Θεοτόκος χαρακτηρίζεται Ζωοδόχος Πηγή, που σημαίνει ότι είναι μια πηγή που δέχτηκε μέσα της τη ζωή όλων των ανθρώπων, που είναι ο Χριστός. Την Παρασκευή του Πάσχα, ημέρα που τιμάται η εύρεση του αγιάσματος, εορτάζουν οι ορθόδοξες χριστιανές γυναίκες που φέρουν τα ονόματα Ζωή και Πηγή.

Στο προάστιο **Καστελλάκια** του Ρεθύμνου έχουμε ναό της περιόδου της Ενετοκρατίας, που οι Τούρκοι είχαν μετατρέψει σε αχυρώνα, αλλά ο μουσουλμάνος ιδιοκτήτης της περιοχής, ο Τσιτσέκος, ανακάλυψε την ιστορική εικόνα της Θεοτόκου και τον έκανε ξανά εκκλησία μετά από σειρά εμφανίσεων της ίδιας της Θεοτόκου σ' αυτόν (*).

Του αγίου αποστόλου Θωμά (Κυριακή του Θωμά, η επόμενη Κυριακή από το Πάσχα). Ο άγιος απόστολος Θωμάς αγαπούσε πολύ τον Ιησού Χριστό, γι' αυτό και, πριν το τελευταίο Του ταξίδι στα

(*) Πηγή: Νίκου Δερεδάκη, «Η Παναγία η Καστελλακιανή (Ζωοδόχου Πηγής)», ιστοσελίδα Άγονη Γραμμή.

Ιεροσόλυμα, είχε πει στους άλλους αποστόλους: «Ας πάμε να πεθάνουμε κι εμείς μαζί Του» (*κατά Ιωάννην*, κεφ. 11, στίχ. 16).

Είναι γνωστό ότι, μετά την ανάσταση του Χριστού και την εμφάνισή Του στους αποστόλους, ενώ απουσίαζε ο Θωμάς, εκείνος αμφισβήτησε το γεγονός, οπότε, οκτώ ημέρες αργότερα, ο Κύριος εμφανίστηκε ξανά στους μαθητές Του, παρόντος του Θωμά, και τον κάλεσε να βάλει το δάχτυλό του στα σημάδια από τα καρφιά και την παλάμη του στην πληγωμένη πλευρά Του, όπως είχε πει ότι θεωρούσε προϋπόθεση για να πιστέψει.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία τιμά αυτό το γεγονός την Κυριακή μετά το Πάσχα και την ονομάζει «Κυριακή του Θωμά», ενώ η μνήμη του αγίου Θωμά τιμάται στις 6 Οκτωβρίου, εορτή όμως πολύ λιγότερο γνωστή στο λαό μας από την Κυριακή του Θωμά.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας, καθώς και η υμνογραφία της ημέρας, τονίζουν ότι η δυσπιστία του Θωμά έγινε σεβαστή και αποδεκτή από το Χριστό – ο οποίος ανταποκρίθηκε στο αίτημά του και εμφανίστηκε ειδικά γι' αυτόν – επειδή προήλθε από ειλικρινή πόθο εύρεσης της αλήθειας και όχι από εγωισμό ή προκατάληψη ή υποκρισία, όπως συμβαίνει πολλές φορές με τη δυσπιστία των ανθρώπων.

Μετά την Πεντηκοστή, ο άγιος απόστολος Θωμάς πουλήθηκε ως δούλος στην Ινδία, όπου μετέφερε με σοφία και γενναιότητα το μήνυμα του ευαγγελίου και έφερε πολλούς ανθρώπους στο χριστιανισμό, καθώς και ένα τοπικό βασιλιά. Τελικά όμως συνελήφθη από κάποιον άλλο βασιλιά και θανατώθηκε, προσφέροντας τη ζωή Του για το Διδάσκαλό Του, όπως έκαναν όλοι οι μαθητές του Χριστού (πλην του Ιωάννη, που το τέλος της επίγειας ζωής του αποτελεί μυστήριο).

Της αγίας μεγαλομάρτυρος και ισαποστόλου Φωτεινής (Κυριακή της Σαμαρείτιδος, τέταρτη Κυριακή μετά το Πάσχα). Η *αγία* Φωτεινή είναι η Σαμαρείτισσα που αναφέρεται στο κεφ. 4 του *κατά Ιωάννην ευαγγελίου*, ότι συνάντησε τον Κύριο και συνομίλησε μαζί Του στο πηγάδι του Ιακώβ, στη Σαμάρεια.

Μετά τη συνομιλία αυτή, η ίδια, αλλά και πολλοί Σαμαρείτες, πίστεψαν στο Χριστό.

Από την ιστορία της Εκκλησίας γνωρίζουμε ότι, μετά την ανάσταση του Κυρίου και την Πεντηκοστή, η αγία ταξίδεψε σε διάφορα μέρη εξαπλώνοντας το μήνυμα του χριστιανισμού, όπως και οι απόστολοι, αλλά και άλλες αγίες μαθήτριες του Κυρίου. Γι' αυτό η Εκκλησία τη χαρακτήρισε Ισαπόστολο. Κατά το διωγμό των χριστιανών από τον αυτοκράτορα Νέρωνα (η κόρη του οποίου Δομνίνα είχε μεταστραφεί στο χριστιανισμό μετά τη γνωριμία της με την αγία), η αγία Φωτεινή συνελήφθη στη Ρώμη μαζί με τις αδελφές της Ανατολή, Φωτώ, Φωτίδα, Παρασκευή και Κυριακή, τους γιους της Βίκτορα και Ιωσή (που ήταν πλέον ενήλικες) και το δούκα Σεβαστιανό και όλοι θανατώθηκαν με φρικτά βασανιστήρια.

Η μνήμη αυτών των αγίων τιμάται στις 26 Φεβρουαρίου. Όμως η Εκκλησία έχει αφιερώσει στην αγία Φωτεινή και την τέταρτη Κυριακή μετά το Πάσχα, την οποία ονομάζει Κυριακή της Σαμαρείτιδος.

Ανάληψη του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού (40 μέρες μετά το Πάσχα, ημέρα Πέμπτη της 6ης εβδομάδας από το Πάσχα).

Όπως αφηγείται ο ευαγγελιστής Λουκάς στο 1ο κεφ. των *Πράξεων των αποστόλων*, ο Ιησούς Χριστός, μετά την ανάστασή Του, παρέμεινε σωματικά στη γη σαράντα ημέρες, εμφανιζόμενος στους μαθητές Του και διδάσκοντάς τους για τη βασιλεία των ουρανών. Την τεσσαρακοστή ημέρα αναλήφθηκε στους ουρανούς, αφού τους ανανέωσε την υπόσχεσή Του για τον ερχομό του Αγίου Πνεύματος.

Η ανάληψη του Κυρίου έχει μεγάλη θεολογική σημασία, γιατί τότε ο Κύριος ανέβασε στον ουρανό και «κάθισε στα δεξιά του Θεού» την ανθρώπινη φύση Του (το ανθρώπινο σώμα και την ανθρώπινη ψυχή Του). Έτσι η ανθρωπότητα ανεβαίνει και εισάγεται στον κόσμο της θεότητας, πράγμα που αποτελεί την ύψιστη τιμή για τους ανθρώπους. Γενικά ο Ιησούς Χριστός είναι η γέφυρα που ενώνει Θεό και ανθρώπους (επειδή ο ίδιος είναι Θεάνθρωπος) και η ένωση με Αυτόν δίνει στους ανθρώπους τη δυνατότητα να ενωθούμε με το Θεό και να γίνουμε άγιοι, πράγμα που είναι η διδασκαλία της Ορθόδοξης Εκκλησίας για τη σωτηρία.

Κυριακή των Αγίων Πατέρων της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου (η Κυριακή μετά την εορτή της Αναλήψεως, έκτη Κυριακή μετά το Πάσχα). Μετά την εορτή της Αναλήψεως και πριν την εορτή της Πεντηκοστής, η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει θεσπίσει να τιμώνται οι 318 θεοφόροι Πατέρες, δηλαδή οι άγιοι διδάσκαλοι του χριστιανισμού, που συγκρότησαν την Α΄ Οικουμενική Σύνοδο στη Νίκαια της Μικράς Ασίας το 325 μ.Χ. και κατοχύρωσαν τη διδασκαλία της Εκκλησίας για την Αγία Τριάδα και τη θεότητα του Χριστού, καταδικάζοντας ως αίρεση την καινοφανή άποψη του Αρείου ότι ο Υιός του Θεού είναι δημιούργημα του Θεού, όπως οι άγγελοι, και όχι Θεός.

Η τριαδικότητα του Θεού και η θεότητα του Ιησού Χριστού είναι βασικά στοιχεία της πίστης των χριστιανών από την εποχή των αποστόλων ακόμη. Στην Καινή Διαθήκη συναντούμε πολλές αναφορές σε αυτά, αλλά όχι αναλυτική παρουσίαση και διευκρίνιση, επειδή μέχρι την εποχή του Αρείου δεν υπήρξε σοβαρή και συστηματική αμφισβήτηση επί του θέματος. Οι Πατέρες της Εκκλησίας διατύπωσαν ως δόγμα τη βασική αυτή διδασκαλία του χριστιανισμού λόγω της ισχυρής αίρεσης, που πήρε μεγάλες διαστάσεις λόγω της υποστήριξής της ακόμη και από αυτοκράτορες. Γι' αυτό, για την αντιμετώπισή της η Εκκλησία συγκρότησε την Α΄ και αργότερα τη Β΄ Οικουμενική Σύνοδο, με τη συμμετοχή σημαντικών προσωπικοτήτων της Εκκλησίας, κάποιες από τις οποίες, στην Α΄ Οικουμενική Σύνοδο, έφεραν ακόμη στο σώμα τους τα σημάδια από τα βασανιστήρια, στα οποία τους είχαν υποβάλει οι Ρωμαίοι διώκτες των χριστιανών λίγα χρόνια πριν.

Όλους αυτούς τους τιμά η Εκκλησία εκείνη την ημέρα, σε όλες τις ενορίες και τις ιερές μονές της Ορθοδοξίας.

Κυριακή της Πεντηκοστής και Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος. Πενήντα μέρες μετά το Πάσχα η Εκκλησία μας εορτάζει την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος στους μαθητές του Χριστού, με την οποία ιδρύθηκε η Εκκλησία (δηλ. η κοινότητα και η κοινωνία των χριστιανών) και άρχισε η ύπαρξη του χριστιανισμού στον κόσμο. Το γεγονός περιγράφεται στο 2ο κεφάλαιο του βιβλίου *Πράξεις των αποστόλων*, που έγραψε ο άγιος ευαγγελιστής Λουκάς και βρίσκεται μέσα στην Καινή Διαθήκη, μετά τα ευαγγέλια.

Η εορτή αυτή θεωρείται ανάλογης σπουδαιότητας με το Πάσχα και τιμάται πανηγυρικά σε όλες τις ορθόδοξες ενορίες και ιερές μονές. Μάλιστα, μετά το τέλος της θείας λειτουργίας, τελείται ο **Εσπερινός της Γονυκλισίας**, με τις υπέροχες προσευχές, που αναπέμπει ο ιερέας μαζί με όλο το χριστιανικό λαό προς το Θεό, πέφτοντας στα γόνατα. Από την Κυριακή του Πάσχα μέχρι την ημέρα της Πεντηκοστής (όπως και κάθε Κυριακή, όλο το έτος) η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει θεσπίσει να μη γονατίζουν οι χριστιανοί για να προσευχηθούν, για να θυμούνται ότι, εξαιτίας της ανάστασης του Χριστού, οι άνθρωποι δεν είναι πια δούλοι του διαβόλου, της αμαρτίας και του θανάτου, ούτε δούλοι κανενός ανθρώπου, αλλά ελεύθεροι. Έτσι, την ημέρα της Πεντηκοστής, όλη η Εκκλησία (ο ορθόδοξος χριστιανικός λαός) γονατίζει ξανά, όχι σε ένδειξη δουλικής υποταγής, αλλά λόγω της συντριβής μας για τις αμαρτίες μας και για τις θλίψεις μας – όποιες είναι για τον καθένα – και τις θλίψεις και τις πληγές όλου του κόσμου, με τον οποίο συμπάσχουμε. Το γονάτισμα αυτό συμβολίζει και την ανόρθωσή μας (καθώς σηκωνόμαστε), δηλ. την απελευθέρωσή μας διά του Χριστού από ό,τι και όποιον μας σκλαβώνει.

Τη **Δευτέρα**, μια μέρα μετά την Πεντηκοστή, εορτάζουμε την περίφημη **εορτή του Αγίου Πνεύματος**, κατά την οποία τιμούμε το τρίτο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, που την προηγούμενη ημέρα είδαμε να επισκέπτεται τους αποστόλους και το οποίο παραμένει μαζί μας εις τον αιώνα.

Αυτή την ημέρα πανηγυρίζει, με τη συμμετοχή πλήθους προσκυνητών από το προηγούμενο βράδυ (κάποιοι από τους οποίους διανυκτερεύουν εκεί), το γραφικό και ιστορικό εξωκλήσι του Αγίου Πνεύματος στη βραχώδη κορυφή του **όρους Βρύσινας**, λίγα χιλιόμετρα νότια της πόλης του Ρεθύμνου, το οποίο υπάγεται στην ενορία Ρουσσοσπιτίου.

Κυριακή των Αγίων Πάντων (η Κυριακή μετά την Πεντηκοστή). Επειδή η ανάσταση του Χριστού, η κάθοδος του Αγίου Πνεύματος και η ίδρυση της Εκκλησίας έφεραν στον κόσμο τη δυνατότητα ένωσης του ανθρώπου με το Θεό, η Εκκλησία καθιέρωσε να εορτάζονται σε μια κοινή εορτή όλοι οι ορθόδοξοι άγιοι, όλων των εποχών, την Κυριακή που ακολουθεί αμέσως μετά τις εορτές της Πεντηκοστής και του Αγίου Πνεύματος.

Η κοινή αυτή εορτή φανερώνει επίσης την ενότητα όλων των ορθοδόξων αγίων και κατ' επέκταση όλων των ορθοδόξων χριστιανών, όλων των εποχών και όλων των λαών, από την εποχή των αποστόλων μέχρι σήμερα. Έχει σκοπό επίσης να τιμηθούν από την Εκκλησία και εκείνοι οι άγιοι, που τα ονόματα και η ζωή τους δεν έγιναν γνωστά στους ανθρώπους και που χωρίς αμφιβολία είναι πάρα πολλοί.

Τη Δευτέρα, μετά την Κυριακή των Αγίων Πάντων, αρχίζει η **νηστεία των Αγίων Αποστόλων** («σαρακοστή του θέρους» την έλεγαν οι παλαιοί Κρητικοί), η οποία λήγει στις 29 Ιουνίου, εορτή των αγίων αποστόλων Πέτρου και Παύλου (ενώ στις 30 Ιουνίου εορτάζουν οι 12 απόστολοι). Είναι μια ελαφριά σαρακοστή, στην οποία καταλύεται (δηλ. τρώγεται) και το ψάρι, εκτός Τετάρτης και Παρασκευής.

Αν σας άρεσε αυτό το κείμενο, παρακαλούμε,
δώστε το και σε άλλους να το διαβάσουν.